

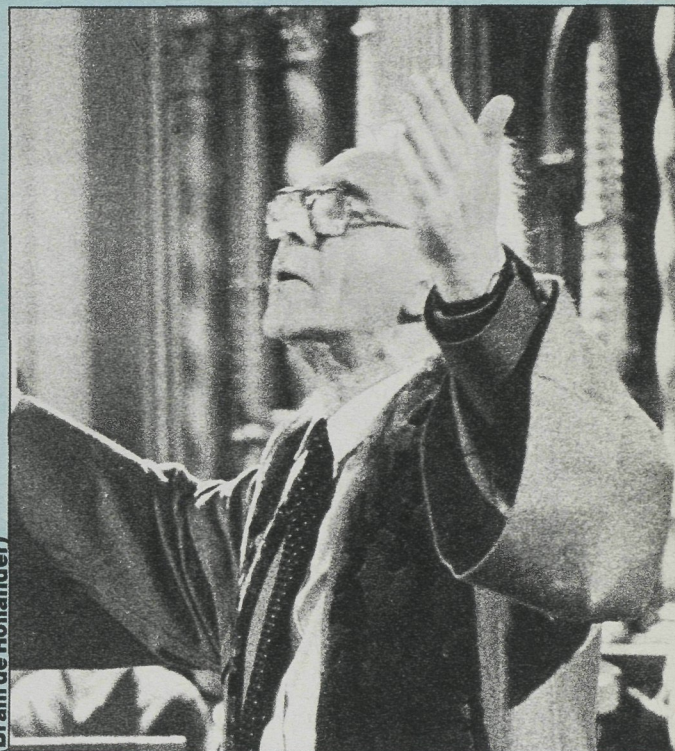
„Jongeren van nu hebben vaak 't gevoel minderwaardig te zijn, niet belangrijk, onbetekenend'

Pater Jan van Kilsdonk. Nam een jaar geleden afscheid als studentenpastor. Beleefde in die hoedanigheid zeer intensief de roerige jaren zestig, de tumultueuze periode die vooraf ging aan de „grote matheid". Voelt zich (nog steeds) bondgenoot van die opstandige studentengeneratie en spreekt dan ook niet zonder aarzeling over de huidige.

„Het valt mij zwaar om een vergelijking te maken tussen jongeren van nu en de generatie studerenden uit de jaren zestig. Ik beschouw mijzelf niet als „deskundig", kan dat ook niet zijn, want ik ben volstrekt niet objectief: ik ben met die laatste generatie „getrouwd geweest". Ik wil niet suggeren dat ik nu in scheiding lig; je kunt zeggen dat beide partners wat van elkaar zijn losgeraakt door een „oorlog", niet tussen ons, maar die van buiten af.

Ik spreek ook vandaag de dag nog wel jonge mensen. Ik kom — schrik niet — gemiddeld tweemaal per week in *Oblomov* (een nogal „sophisticated" dranklokaal in trek bij de Amsterdamse „jet-set" — VU-m.), waar ik jonge mensen ontmoet en spreek. Maar eigenlijk ben ik tochtgenoot van de leeftijdsgroep die in de zestiger jaren jong was. Dat is niet passé, in die zin dat je kijkt naar iets dat voorbij is. Die mensen leven nog groten-deels, zij 't dan wat gewond vaak, en minstens wat ontgoocheld en vermoeid. Gewond, niet alleen in hun maatschappelijke visioenen, maar ook in hun huise-lijk leven, hetgeen misschien wel een beetje met elkaar samenhangt. Ik heb niet innerlijk de voortgang meegemaakt — niet willen en niet kunnen meemaken — van de huidige jeugd. Dat is niet mijn verlangen. Ik heb daarover geen schuldgevoelens in de trant van: dat had ik eigenlijk moeten doen. Huidige jonge, *geslaagde* mensen, die zichzelf in deze cultuur prettig voelen ken ik eigenlijk niet. Maar dat komt door mijn blikrichting en door de aantrekkingskracht die er misschien van mij uit gaat, juist op mensen die zich niet lekker voelen.

Dat er verschil is tussen de generaties jongeren, toen en nu, lijkt me buiten discussie. Ik wil niet zeggen dat

(Bram de Hollander)

de jonge mensen van toen *beter* waren dan die van nu. Je kunt wél zeggen, dat een onbetwistbaar cultuur-historisch feit is, dat er in de jaren zestig en zeventig in de Westerse, en misschien wel in de wereldbeschaving, mogelijkheden lagen die er daar-vóór en erna niet waren. Het was een tijd — bij voorbeeld net als die ten tijde van de reformatie — die een ongelooflijke hoeveelheid *cultuurenergie* vrij-maakte, maar die, bijna per definitie, slechts kort van duur is. Een generatie die ineens de revolutionaire en scheppende vonk lijkt te hebben, die wordt natuurlijk bezeten door een utopie. Na twintig, dertig jaar blijkt namelijk, dat vele van hun verwachtingen utopisch zijn geweest. In die tijd leven we nú. Dat betekent een ontgoocheling voor die jaren zestig-generatie. Dan raak je vanzelf gewond. Misschien zullen de *beste* revolutionairen, die dan wel voelen niet het verwach-

